לא שנו אלא שלא גמר אבל גמר חוזר

ומקריב מאי גמר אילימא גמר קרבנותיו

מאי מקריב אלא שלא גמר היום אבל גמר

היום חוזר ומקריב: מתני׳ אמי שלא חג

ביו"ם הראשון של חג חוגג את כל הרגל

ויו"ם האחרון של חג יעבר הרגל ולא חג אינו

חייב באחריותו על זה נאמר ימעוות לא יוכל

לתקון וחסרון לא יוכל להמנות ר' שמעון בן

מנסייא אומר יאיזהו מעוות שאינו יכול

להתקן זה הבא על הערות והוליד ממנה

ממזר א"ת בגונב וגוזל יכול הוא להחזירו

ויתָקן רִ"ש בן יוחי אומר אין קורין מעוות

אלא למי שהיה מתוקן בתחילה ונתעוות

ואי זה זה תלמיד חכם הפורש מן התורה:

גמ' מנהני מילי אמר רבי יוחנן משום רבי

ישמעאל נאמר 2עצרת בשביעית של פסח

ונאמר עצרת בשמיני של חג מה להלן

לתשלומין אף כאן לתשלומין מופנה דאי

לאו מופנה איכא למיפרך מה לשביעי של

פסח שכן אינו חלוק משלפניו תאמר בשמיני

של חג שחלוק משלפניו לאיי אפנויי מופנה

מכדי מאי עצרת עצור בעשיית מלאכה

הכתיב ילא תעשה מלאכה עצרת דכתב

רחמנא למה לי אלא שמע מינה לאפנויי

ותנא מייתי לה מהכא דתניא יוחגותם אותו

חג לה' שבעת ימים יכול יהא חוגג והולך

כל שבעה ת"ל אותו אותו אתה חוגג ואי

אתה חוגג כל שבעה אם כן למה נאמר

שבעה לתשלומין ומנין ישאם לא חג יו"מ

הראשון של חג שחוגג והולך את כל הרגל

ויום מוב האחרון ת"ל נבחדש השביעי תחגו

אותו אי בחדש השביעי יכול יהא חוגג והולך

החדש כולו ת"ל אותו אותו אתה חוגג ואי

אתה חוגג חוצה לו ומאי תשלומין ר' יוחנן

אמר 🌣 תשלומין לראשון ור' אושעיא אמר

תשלומין זה לזה מאי בינייהו א"ר זירא חיגר

ביום ראשוז ונתפשם ביום שני איכא בינייהו

רבי יוחנן אמר תשלומין לראשון סהכיון דלא

חזי בראשון לא חזי בשני ור' אושעיא אמר

תשלומין זה לזה אע"ג דלא חזי בראשון חזי

בשני ומי א"ר יוחגן הכי והאמר חזקיה ∘נממא

ביום מביא בלילה אינו מביא ורבי יוחנן

אמר אף בלילה נמי מביא א"ר ירמיה שאני

מומאה דיש לה תשלומין בפסח שני מתקיף

מגיגה הנכה ז [ו]. נד ב מיי' שם הלכה ו: נה ג מיי' שם הלכה ז: נו ד מיי' שם הלכה ד

ופ"ב הלכה ה:

תורה אור השלם

מְעֻנְּת לֹא יוּכַל לִתְקֹן וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְּנוֹת: קהלת א טו

ְּרָהְפְּנות: קהלת א טוּ 2. שַׁשֶּׁת יְמִים תֹאבֶל מַצוֹת וּבִּיוֹם הַשְּׁבִיעֵי עֲצֶרֶת לִייְיָ אֱלֹהֶיוְי לֹא תַעֲשֶׁה מְלָאבָה:

3. וחג'תם א'תו חג ליי

י. יְוּוּאֶשֶׁם אַמְּינְהְ חָקּתְּ שִׁבְעַת יְמִים בַּשְּׁנָה חֻקַּת עוֹלֶם לְדרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ

מוסף רש"י

והוליד ממנה ממזר. עונו גלוי ונזכר כל זמן

שממור קייס (יבמות כב:). אם כן למה נאמר

אם כן למה נאמר שבעה לתשלומין. והוא הדין לחג התלות שהרי אף

הוא שבעה ימים (לקמן יז.)

בלילה אינו מביא. נטמח

מיר ביום ח', שראוי לקרבן, מביא ב' קרבנות, בליל ח' אינו מביא, דלענין קרבן טומאה אריכתא היא, דלילה

מחוסר זמן (כריתות ח.)

רבינו חננאל (המשך)

אותו כלומר יום ראשון

. אתה חוגג ואי אתה חוגג

כל ז'. א"כ למה נאמר שבעה ל) תשלומין זה

שבעה יו) השלוניין הה לזה. פירוש ר' יוחנן סבר מי שנתחייב לחגיגה ביום

הראשון ולא חג משלם כל שאר ימות החג ואם

לא נתחייב בראשון כגון

. שהיה חולה וכיוצא בו

שאינו מתחייב בחגיגה

אע"ג דאתפח בשני פטור

הוא. ור' אושעיא סבר

לשלם בשאר הימים וכן

. כל ימות החג תשלומיז

כל ימות החג תשלומין הן זה לוה. א"ר זירא חיגר ביום ראשון ונתפשט בשני איכא בינייהו. ר' יוחנן סבר פטור כיון דלא חזי

בראשוז לא חזי בשני. ור׳

אושרן לא ההי בשני. ה אושעיא סבר 3) ולא יתכן זה שחלקו לו חזקי' ור'

יוחנז כשנטמא בלילה

למבין. ומקשינן מי א״ו

יוחנן הכי והאמר חזקיה

נטמא ביום מביא. פי׳ נזיר שנטמא טומאת מת

ועוד נטמא ביום שמיני

טומאת מת אחרת מביא

ב' קרבנות נטמא בלילה

אף בלילה נמי מביא והאי

נזיר בליל שמיני שלו לא

:השביעי תחגו אתו

מסורת הש"ם

ל) [לקמן יו.] בילה כ: ר"ה ד: מגילה ה. [יומא ג.], ב) יבמות כב:. ג) ולעיל ב. ערכין ב:], ד) [פסחים פ.], ד) [כריתות ח.], ו) [פסחים ד) [כריתות ח.], ו) לג.], ז) [לקתן יו.], ה) [לעיל ב.], ע) [עי מהרש"א ותום יו"ע ועי תום' ב"ב פח: ד״ה התם אפשר תמלא סעד גדול למהרש"א ז"ל דבגול של רבים איירון,

 (A) רש"ר ד"ה והוליד ממזר וכר זכרון לעונו לפיכך: (ב) ר"ה מחי משלומין כילד הן משלומין . הס״ד ואח״כ מה״ד הג״ה ומאז דאמר תשלומיז לראשון דריש מאותו דראשון וחגותם אותו ומ״ד תשלומין זה לזה שבעות יכוים ינויוגו אותו כלומר האי אותו נופל בשבעה דכולן ראויין לו ע"כ הס"ד: (ג) ד"ה כולן משלומין זה וכו' בימים שלפניו דיום רלשון וכו' משלומין זה לזה הס"ד: (ד) ד"ה שלני הד"א עם ד"ה הואיל ויש לה תשלומין כגון אילו נטמא נפסח ראשון מביא נפסח שני: (ה) תום' ד"ה נאמר וכו' גמורה היא כדילפינו וכו׳ אלא צא שבת מהם הרי ז': (ו) בא"ד חג לה' שבעת ימים וכי ז' והלא ח' הם אלא נה מהן שבת: (1) ד"ה כיון וכוי דהשתה לא חזי או דלמא כיון דהשתא לאו בר חיובא הוא לא מצי מייתי ליה הואיל ואינו בביאה לא הוי בהבאה ומיהו לרבי אושעיא כיון דתשלומין זה לזה לא דבנטמא נשמיני מביא שכן ינא בשעה הראויה

ונעשו

הגהות הב"ח וכו׳ כמה טומאות בשביעי: רבינו חננאל

בין א״ר יוחנן הפריש שר בהמות לחגיגתו הקריב חמש ביום טוב ביו"ט האחרון. קשיין אהדדי אלא לאו ש"מ ש"מ אתמר נמי משמיה דר׳ יוחנז לא שנו כיוז ירי יוחנן לא שנו כיון שפסק שוב אינו מקריב אלא שלא גמר היום דאמרינן מדלא אקריב שיורי שיירי שיירי מדלא ונעשו כדין נדרים ונדבות. אבל גמר היום חוזר ומקריב: מתני' מי שלא חגג ביו"ט הראשון חוגג והולך את כל הרגל כולו ויו״ט האחרון וגמרינן להו לתשלומין מדכתיב בחג וחגותם מוכוניב בוזג ווזגוזנם אותו חג לה' שבעת ימים בשנה חקת עולם וכתיב המצות ובחג השבועות ובחג הסוכר השבועות ובחג הסוכר דאתקוש להו כולהו להדדי. התינח הני

ויש לה משלומין. די כגון אלו בפסח שני שהרי מי שלא נראה בראשון יש לו תשלומין אבל הנדחה מפני דבר אחר לא מלינו ליה. א״ר יוחנן גמרינן ליה בג״ש נאמרה עצרת בשביעי של פסח. ונאמרה עצרת בשמיני של חג. מה שביעי של פסח יש לו תשלומין אף עצרת דחג יש לו תשלומין ואמרינן האי עצרת צריך להיות מופנה ומפורש במס' נדה פרק המפלת שצריך להיות מופנה כדי שתדין ממנו זה הדין שכל ג"ש שהיא מופנה כשני צדדין למידין ואין משיבין. ואע"פ שיש לה פרכא אין משיבין. ואם אינה זו העצרת כתובה בה מופנה. איכא למפרך מה לשביעי של פסח שכן אין חלוק מלפניו פי'

לא שנו. הא דתניא לקמן אותו אתה חוגג ולא יותר אלא שלא גמר היום: אבל גמר היום. ולא היה לו שהות להקריב כל חגיגות שהפריש: בותבר' מי שלה הג. שלה הביה חגיגתו ביום הרחשון של חג: ויו"ט האחרון של חג. חוגג שמיני עלרת ואע"ג דרגל בפני

עלמו הוא הוי תשלומין לראשון: והוליד ממור. שהביא פסולין בישראל ויהא זכרון (ה) לפיכך אין עונותיו נמחקין בתשובה: יכול להחזיר. דמי גניבתו וגולתו לבעלים: ויסקן. ויהא מתוקן החטא: מעוות. מקולקל: גבו' מנהני מילי. די"ט האחרון של חג הסוכות תשלומין לקרבנות החג ליחידים: עלרת בשביעי של פסח. בפרשת כל הבכור ששת ימים תאכל מלות וביום השביעי עלרת (דברים טו): מה לשביעי של פסח. תשלומין לראשון שהרי אינו חלוק משלפניו. שמיני עלרת חלוק משלפניו לענין פז"ר קש"בי: מופנה. ולריכה גזירה שוה זו שתהא מופנה דתו לא פרכינן עליה מידי דכל גזירה שוה מופנה למידין ואין משיבין: לאיי. באמת: הא למיב לא מעשה מלאכה. בההוא קרא גופיה וביום השביעי עלרת לה׳ אלהיך לא תעשה מלאכה: וסנא מייתי לה מהכח. משום דר' יוחנן דגמר לה כדאמרינן לעיל אמורא הוא נקט הכא האי לישנא: **כל שבעה**. כל יום ויום: בחדש השביעי. כל ימי החג האמור בחדש השביעי: יכול יהא חוגג והולך כל החדש. איזה יום שירלה לתשלותי החג אם לא הקריב בחג: מ"ל אומו. בסיפיה דקרא מרי אותו כתיב ביה: מאי משלומין. כילד הן תשלומין (ב): כולן משלומין לרחשון. שהרי יום אחד עשה הכתוב עיקר בכולן דכתיב אותו ושלאחריו עשה תשלומין לו: כולן משלומין זה לוה. אין לך יום בהם שחין חובתו תלויה בו בעלמו למי שלא נראה בימים שלפניו (ג) יום ראשון שהוא נראה להביא עיקר לדידיה וימיו שלאחריו תשלומין לו: חיגר. : אינו ראוי ליראות כדאמריגן במתני׳ים נטמא ביום. בכריתות (דף ט.) תנן מיר מביא קרבן אחד על טומאות הרבה ואמר חזקיה נטמא ביום ח' שהוא ראוי להביא קרבנות ולהתחיל מנין נזירותיו וימים שמנה קודם טומאה בטלין כמו שנא' וביום השמיני יביא שתי תורים או שני בני וגו' והזיר לה' כל ימי מרו וגו' והימים הראשונים יפלו כי טמא נזרו (במדבר ו): מביא. קרבן על הטומחה השנית שכבר נתחייב בקרבן הטומאה והתחילה

נטמא בליל שמיני אינו מביא אלא קרבן אחד דכיון דלא יצא מטומאה הראשונה לשעה שהיא ראויה להביא

עליה קרבן לא נתחייב בקרבן הראשון ואין לו תשלומין: ורבי יוחנן אמר. הואיל וטבל לטומאתו ראשונה והעריב שמשו נתחייב בקרבן ואף על פי שאין לילה ראוי לקרבן. אלמא אף על גב דלא ראוי

כולן שבעת ימי הפסח קרבן אחד לכולן. קרבן של יום ראשון הוא קרבן לכל הימים. אבל שמנת ימי החג. יום הראשון י״ג פרים. ויום השני י״ב פרים הולכין ומתמעטין וביום השמיני פר אחד הנה חלוקים הן זה מזה. ואמרינן לאיי אפנויי מופנה כו׳. ותנא מייתי ליה מהכא וחגותם אותו חג לה׳ שבעת ימים וגו׳ יכול יהא חוגג והולך כל שבעה ת״ל אותו.

לה רב פפא הניחא למאן דאמר ייפסח שניה והרי זו טומאה אחרת. אבל

לקרבן יש לו תשלומין: שאני טומאה. קרבן הנדחה מפני הטומאה ולפיכך יש לו תשלומין ואף על גב דלא נראה להביא: הואיל

זה הבא על הערוה. דטפי בושתו ניכר שהממזר נראה לעולם אבל שאר עבירות רולח ט וגזלן אין עדיו לפניו:

נאכור עצרת בפסח. ובירושלמי יליף לה ר' יוחנן בשם ר' ישמעחל נאמר חמשה עשר בפסח ונאמר חמשה עשר בחג מה

להלן [יו"ט אחרון תשלומין לראשון לף כאן י"ט אחרון משלומין לראשון] ותו ליכא למיפרך כדפריך בהש"ס שלנו דהא גזרה שוה גמורה (ה) כדילפינן מינה בסוכה בפ' הישן (דף מ.) ועוד יהודה בר ספרא בשם רבי אושעיא דריש התם וחגותם אותו חג לה׳ שבעת ימים וכי שבעה הם והלא שמנה הם אלא יצא שבת [מהם] הרי ז' ר' יוסי בעי וכי מכאן למדנו שאין חגיגה דוחה שבת והלא ממקום אחר התיב רבי יוחנן אחוי דרב ספרא והתניא אף בפסח כן מעתה לא מהן שבת הרי [ששה] הגע עלמך שחל י"ט ראשון ואחרון בשבת [לא מהם שני ימים] הרי כאן ששה אתא יהודה בר ספרא בשם ר' אושעיא וחגותם אותו חג לה׳ שבעת ימים (ו) לא מהן שבת שכבר למדנו שאין חגיגה דוחה שבת ומה מ"ל תחגוהו לרבות יו"ט האחרון לתשלומין לראשון וכל אותן דרשות אינן בכאן אך בפרק אלו דברים (פסחים דף ע:) מייתי לההיא דיהודה ספרא ופריך עלה ההיא דחל

יו"ט הראשון והאחרון בשבת הרי כאן ששה ולא מייתי תחגוהו: תשלומין זה לוה. וססים

ללקמן (דף יו.) דילפינן תשלומין לחג השבועות מחג המצות כל ז' לא מסתבר למימר תשלומין זה לזה כיון דחול גמור הוא: ביון דלא חזי בראשון תו לא חזי

בשני. ול"ע אם היה פשוט בראשון וחגר בשני מי אמרינן כיון דחיובא עליה רמיא בראשון תו לא פקע מיניה אע"ג דהשתא לא חזי או דלמא כיון (ו) דתשלומין זה לזה לר׳ אושעיא לאו מיחייב ומיהו כיון דהשתא לאו בר חיובא הוא לא מלי מייתי ליה הואיל ואינו בביאה לא

הוי בהבאה: נממא ביום מביא. גדי מיר שנטמא קאי דע"כ לא פליגי

לבי ול' יוסי בל יהודה (מיל דף ית.) (ח) בנטמא בשמיני שכן יצא לשעה הראויה להביא קרבן אבל בליל שמיני דלא חזי לקרבן לא ורבי יוסי בר יהודה דנקט נטמא בשביעי לאו משום הבאת קרבן הוא אלא דחשיב ליה כמה טומאות בשביעי:

שאני מומאה הואיל ויש לה תשלומין בפסח שני. היה קשה למורי א"כ סבירא ליה לר' יוחנן

שני נטמא ביום ראשון וחזי בשני מייתי חגיגה אם כן לימא לעיל ריש מכילתין

לאתויי טמא בראשון ונטהר בשני ויש לומר דאין הכי נמי אלא משום דלרב פפא דבסמוך לא מצי למימר הכי נקט מילתא דשוי לתרוייהו:

חזי לאתויי קרבן וקא״ר יוחנן חייב להביא קרבן אחר בתשלום ח׳ ימים לו תשלומין אלא אם כן נראה להביא: הניחא למאן דאמר כו'. פלוגתא היא במסכת פסחים בפרק מי שהיה טמא (דף זג.): तरेत נתחייב בעת טומאתו. ופירק ר' ירמיה שאני טומאה הואיל ואית לה תשלומין בפסח שני פירוש הלא מי שנטמא לילי

י״ד בניסן או מקודם לכן לא נתחייב עדיין להקריב בפסח בעת טומאתו ואעפ״כ נתחייב באותו פסח להשלימה בי״ד ים ביסן את יקוום לכן לא משורם כלין לחקים בשפטה בכנו מטמות הצפש כשור בשחוד ביסוות פרות המקדום. באייר בפסה שני כך זה הנדיר וזה אמרנו רמיירי בנויר מפורש בכריתות פי ארבעה מחוסרי כפרה בגמרא ונויר שנטמא טומאות הרבה. ואוקימנא התם לר' יוסי ב"ר יהודה. ודלא כר' דתניא וקדש את ראשו ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר"י אומר ביום תגלחתו. דאי ר' לא משתכחת לה נזיר שנטמא טומאות הרבה להיפטר בקרבז אחז ידי די די די בי אומר בי האומר בי בי האומר בי היא לא מילא עליה אי דנטמא בשביעי הוד הובא היטם בקיבן אוהי ופריש הכי ההם כיון דא די נוירות דטהרה עד שמיני לא חיילא עליה אי דנטמא בשביעי וחד ונטמא בשביעי אחר כולה טומאה אריכתא היא ולית הכא טומאות הרבה. ואי דנטמא בשמיני שלו וחזר ונטמא בשמיני אחר וחזר ונטמא בשמיני

א) נראה דחסר כאן וציע שבעה לחשלומין מאי חשלומין ר"י אמר חשלומין לראשון ור"א אומר חשלומין וה אלוה וכרי. 🗈 אינו מובן ואולי צ"ע סבר דחייב בשני ומקשינן מי אמר ר"י הכי והאמר חוקיה נטמא ביום מביא. לא יחבין וכרי אמר השלומין זה לוה וכרי. 🗈 אינו מובן ואולי צ"ע סבר דחייב בשני ומקשינן מי אמר ר"י הכי והאמר חוקיה נטמא ביום מביא. לא יחבין וכרי אנכו אל אהבי פירושו מיר שנטמא וכר.